

by manželé obnovili manželské spolužití. Zákon tu ukládá manželům po rozvodu zkušební dobu k tomu účelu, aby se ukázalo, zda odpor skutečně jest trvalým či zda byl jen pomíjející a zda snad časem nepomine. Jsou-li tyto podmínky, oddělené žití po zákonný čas a souhlas obou manželů splněny, platí domněnka, že jest tu odpor nepřekonatelný. Z toho však plyne samo sebou, že souhlas druhého manžela s rozlukou může mít význam, jaký mu zákon přikládá, a může býti důkazem, že smýšlení manželů se nezměnilo a že došli trvale k přesvědčení, že manželské spolužití mezi nimi jest nadále nemožným, jen tehdy, když byl projevěn k žádosti o rozlukou až po uplynutí zkušební doby zákonem stanovené. Tento souhlas ovšem odvolati nelze. Naproti tomu jest ujednání manželů, uzavřené za příčinou dobrovolného rozvodu, že navzájem svolují, aby manželství po uplynutí zákonné doby bylo rozloučeno, jen pouhým slibem, že k rozluce svolí, bude-li jeden z nich po uplynutí zákonné lhůty o ni žádati, a jest neplatným a nezávazným. Neboť podle obč. zák. platí, jak plyne z ustanovení §§ 45, 55, 56, 879 čís. 1 zásada, tkvící v mravní podstatě manželství, že při uzavření sňatku musí stranám volnost rozhodnutí zůstat zachována. Co však platí o uzavření sňatku, platí zajisté touž měrou i o rozvodu a rozluce, ku které se podle zákona svolení druhého manžela vyžaduje. I zde musí býti manželé zůstaveno, volně se rozhodnouti, chce-li k rozluce svoliti či svolení odepřít a jest tudíž ujednání, jímž již předem dává svolení k rozluce, neplatným, poněvadž obmezuje volný projev jeho vůle.

Čís. 1209.

Dovozní povolení není předmětem exekuce.

(Rozh. ze dne 27. září 1921, R II 330/21.)

Soud první stolice povolil dle § 331 ex. ř. exekuci na dovozní povolení na benzin. Rekursní soud exekuční návrh zamítl proto, že nárok z dovozního povolení na benzin není majetkovým právem po rozumu § 331 ex. ř., ježto nelze jej ani zciziti ani co do výkonu zužítkovati.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody :

Rekurs není oprávněn a jest úplně souhlasiti s názorem soudu rekursního, že dovozní povolení, o něž tu jde, pokud se týče nárok z něho, není majetkovým předmětem, postižitelným exekucí. Udělením dovozního povolení propůjčuje se oprávnění k dovozu určitého zboží z ciziny, právě jen oné osobě (firmě, závodu), pro kterou povolení to zní; povolení takové zní na jméno dovozce a není na osoby jiné přenositelné, jak vysvítá z nařízení vlády republiky Československé ze dne 28. listopadu 1919, čís. 645 sb. z. a n., uvedeného v platnost vyhláškou ministerstva obchodu ze dne 10. dubna 1920, čís. 241 sb. z. a n., neboť v § 11 cit. nař. stanoví se tresty na vývoz a dovoz bez povolení a na vědomé nesprávné údaje, v žádostech o takové povolení a § 12 cit. nař. zase připouští, že ke kontrole údajů v takových žádostech může si komise pro zahraniční

obchod svými orgány vyžádati nahlédnutí do knih a obch. korespondence žadatele, což zcela nepochybně poukazuje k tomu, že při udělení dovozního povolení rozhodují zajisté momenty odnášející se k osobnosti dovozce. Uvádí-li stěžovatelka, že se v praxi mlčky trpí, aby dovoz zboží místo oprávněné osoby uskutečnila osoba (firma, závod) jiná a že se takové povolení zcela otevřeně a i za úplatu na jiné osoby převádí, potvrzuje tím jen správnost názoru, právě vysloveného, pro soud je však rozhodným pochod, jakého dle práva šetřiti jest. Vzhledem na tuto na určitou osobu vázanou vlastnost a nepřevodnost dovozního povolení není toto, jsouc ostatně jen legitimací k dovozu určitého zboží z ciziny, pro které se takové povolení vyhledává, samo o sobě majetkovým předmětem, který by byl exekucí postižitelným; takovým předmětem jsou teprve majetkoprávní nároky z uskutečnění dotyčného obchodu. Zcela nevhodně soudí stěžovatelka, že by mohla povolení pro své uspokojení zužitkovati tím způsobem, že by se svolením soudu s použitím povolení tohoto onen zahraniční obchod sama na účet dlužníku uskutečnila, neboť udělení povolení k dovozu pro ni musilo by zustati vyhraženo komisi pro obchod zahraniční a zmocnění k uskutečnění dotyčného obchodu na účet dlužníků jest dle ex. ř. nepřipustné, neboť takové zmocnění je možné jen v případech § 353 ex. ř. Není obdoby mezi tímto případem a exekucí na živnostenskou koncesi, neboť živnostenská koncese jest zajisté oprávněním majetkové hodnoty, ježto na základě jejím vykonává se živnost za účelem docílení hospodářských zisků, které pak pořadem exekuce dle § 341 ex. ř. pro uspokojení věřitele zabrány býti mohou, dovozní povolení však takovým oprávněním není. Dovozuje-li konečně stěžovatelka přípustnost exekuce poukazem na dovozní poplatek 52.000 K, který strana povinná složila, jest na to odvětit, že lze postihnouti tento vklad exekucí na pohledávky, nikoli však exekucním prostředkem, jaký tu navrhla.

Čís. 1210.

Je-li kupitelova abstraktní škoda větší nežli požadovaná škoda konkrétní, není přípustným další protidůkaz o výši škody.

Jak konkrétní tak abstraktní škoda jest myšlena pouze v poměru prodávatele ke kupiteli a nelze přihlídnouti k tomu, zda kupitel při dalším prodeji úhradného zboží docílil za ně téže či snad vyšší ceny.

(Rozh. ze dne 27. září 1921, Rv II 119/21.)

Žalovaný měl na základě ujednání ze dne 10. září 1919 a dodatku k němu dodati žalující firmě 10.000 kg prima jedlého hrachu za cenu 5 K za 1 kg, dle možnosti výmlatu co nejdříve, neučinil však tak ještě ani v měsíci únoru 1920, ačkoliv mu dopisem ze dne 3. února 1920 byla udělena poslední lhůta ku dodání do 12. února 1920. Když i tato lhůta bezvýsledně minula, dostalo se žalovanému dopisem ze dne 13. února 1920 uvědomění o tom, že žalující strana, vykonávajíc práva dle čl. 355, 356 obch. zák., žádá náhradu škody pro nesplnění, že hodlá krýti svou potřebu jinde a že si vyhrazuje zažalovati rozdíl v ceně, žádati vrácení zálohy 50.000 K na kupní cenu a vrácení pytlů předem zaslaných. Žaloba v tomto smyslu podaná byla vyřízena ohledně vrácení zálohy a pytlů